

[Miljøministeren]

foregår. Denne vil formodentlig også kunne afbalancere virkningerne af kemikaliefirmaernes markedsføringsindsats. Jeg har derfor bedt miljøstyrelsen om at tage initiativ til en sådan kampagne.

Begrænsning af forbruget af bekæmpelsesmidler i offentlige parker o.lign. og hos private kan ske ved, at anvendelsen gøres behovsbaseret og doseringen lavest mulig.

Ændrer kommunerne og grundejerforeningerne opfattelse af, hvordan der skal se ud i parker og på offentligt tilgængelige områder, vil det også kunne medvirke til at nedsætte forbruget. Derfor har jeg bedt miljøstyrelsen overveje udformningen af et vejledningsmateriale til alle landets kommuner og offentlige myndigheder om, at anvendelsen af bekæmpelsesmidler på ikke-erhvervsmæssigt dyrkede arealer skal begrænses mest muligt.

I miljøstyrelsen overvejer man desuden muligheden af i samarbejde med Danmarks Naturfredningsforening at iværksætte en »sprøjt mindre«-kampagne for 1986 rettet mod den ikke-erhvervsmæssige brug af bekæmpelsesmidler.

Jeg forventer, at de ovenfor omtalte initiativer til begrænsning af forbruget i løbet af få år kan vende udviklingen i forbruget af bekæmpelsesmidler, så vi efter en 3 års periode vil kunne registrere enten et markant fald i forbruget af bekæmpelsesmidler eller en markant faldende tendens. Hvis dette mod forventning ikke viser sig at være tilfældet, er det min opfattelse, at vi må overveje at tage andre administrative midler i brug.

Forhandling

Hjortnæs (S):

Miljøministerens generelle synspunkt er – sådan må jeg forstå ministerens indlæg her i dag, som det også kommer til udtryk i indledningen til redegørelsen: vi skal politisk alene gribe ind, hvis det viser sig, at resultaterne kommer ud af trit med vore intentioner. Men situationen er jo desværre den, hr. minister, at resultaterne allerede er ude af trit med intentionerne.

Vi er mange – jeg tror endda rigtig mange – der er bange. Ministeren siger, at han er bekymret. Hvad er det, der sker med vores natur i disse år? Vi kan direkte måle faldet i antallet af vilde fugle, lærkesangen er holdt op mange steder, fuglene har mistet deres

fødeunderlag, og vi foretager os faktisk ingenting – miljøskaferne fortsætter.

Vi tillader brug af bekæmpelsesmidler i et omfang som ingen sinde tidligere, vi tillader os at bruge bekæmpelsesmidler, hvis biologiske effektivitet nærmest er uhyggelig. Det naturlige biologiske liv i jordskorpen er mange steder slået ihjel. Det handler tilsyneladende alene om produktion og penge og ikke om dyr og mennesker.

Ministeren siger, at han gerne vil være med til at begrænse forbruget af bekæmpelsesmidler, men ministerens mere konkrete forslag vil ikke nedbringe forbruget i bare nogenlunde acceptabel grad. Ministeren har tilsyneladende slet ingen ambitioner; ministerens holdning er afventende: lad os se, hvad der sker.

Men det går ikke. Belastningen af naturen og truslen imod mange dyrs naturlige livsgrundlag er så vidt fremskreden, at en passiv og defensiv holdning kan vise sig at få uoprettelige skadevirkninger.

Min generelle kritik af ministerens redegørelse og af det svar, ministeren har givet på forespørgslen, er derfor, at ministeren er for defensiv, og det er helt tydeligt, at ministeren ikke har haft noget ønske om at fremkomme med forslag, som dansk jordbrug vil vende sig imod. Tværtimod understregede ministeren jo klart og tydeligt, at landbruget har store økonomiske interesser i dette spørgsmål, og at det også må være rimeligt, at man tager hensyn til erhvervets interesser.

Ministeren taler om en »sprøjt mindre«-kampagne, men hvordan harmonerer det med det, som ministeren tilsyneladende opfatter som en kendsgerning, nemlig at landbruget har så store økonomiske interesser, at det må blive ved med at sprøjte, stort set sådan som det hidtil har gjort det?

Det defensive kommer tydeligt frem, når ministeren siger, at han er enig med miljøstyrelsen i, at midler med bestemte egenskaber ikke bør godkendes, men herefter tilføjer, at det fortsat bør være en sag, der afgøres af miljøstyrelsen efter råd fra bekæmpelsesmidlerrådet og med miljøankenævnet som ankeinstans. Jeg synes, at miljøstyrelsen har krav på at vide, hvad den politisk ansvarlige minister og hvad folketingets partier mere præcist mener om dette spørgsmål.

Socialdemokratiets opfattelse er, at miljøstyrelsen må have ret til at afvise nye be-